

Jaroslav Diviš

24. 5. 1981 narozen ve Vsetíně

Soukromá výtvarná studia.

Soustavná tvorba v rámci všech možných výtvarných technik, s odkazem na věk dřeva a kamene (pravěk, městské pohanství).

Hluková obdoba ticha šířena převážně samovydáváním v omezeném nákladu (CD, kazety, diskety), v okruhu čistě podzemním po celém světě.

Občasné publikování sociální poezie na veřejných stránkách (ojediněle v časopisech Psí Víno a VLAK).

Samostatné výstavy: 2009 „Zahrabáno“, Vsetín

2010 výstava „Přelid“, Centrum Horizont, Zlín

a Krabicová výstava „Nadzim“, v čekárně, Vsetín

2012 Rozebraná výstava, festival Bezručova Opava, Obecní dům

2013 „Pozdravy z planety Primitiva“ Ukradená galerie, Písek

2014 „Hlukování z planety Primitiva“ Ukradená galerie, Písek

a „Výstava z jednoho pokoje“ Galerie u Jakoba, Opava

Společné výstavy: 2012 „Vystav své dílo v DOXu!“, Praha

a „The Interpersonally Happy“, Galleri Aua, ostrov Hanö, Švédsko

2013 „Paleo stereo“ Jaroslav Diviš / Natálie Hošková, Berlínskej model, Praha,

„Tomáš a Jarek“, Centrum Horizont, Zlín

a „Unsere Schoensten Mondlandungen 2013 – 2014“, Německo

2014 „Dialog“, Galerie skanzen Příkazy, spolu s Petrem Válkem,

„Gravlers Noise Night“, Oxfordshire, Anglie

a „Aktuál 14“, Galerie Caesar, Olomouc

e-mail: henkatenn@gmail.com

<http://jaroslavd.deviantart.com>

/ www.galerie-sumperk.cz

A4, monotyp, kresba, akryl, 2014

JAROSLAV DIVIŠ

JÁ V MIKROSVĚTĚ

kombinované techniky

4. 2. – 1. 3. 2015

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 4. ÚNORA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN NA
ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLOMOUCKÉHO KRAJE

Současně hned z několika stran donesla se mi zvěst o autorovi, se kterým se osobně snad ani nelze setkat. Dál z domu skoro nevyhází, uzavřený do jeho zdí, a přece je snadno dostupný svou výpovědí. Doslova ji chrlí v gejzírech tvarů, barev a čar, a co mu ustavičně pod rukama vzniká, má na svých stránkách. Občas někde vystavuje, hojně rozesílá a někdy i rozdává nebo vyměňuje, třeba jen za další materiál k práci. Co ho obklopuje, živě přítomné vně i v mysli v nerozlišení zjevného se skrytým, velkého s malým nebo významného s okrajovým, ale především materiál sám – to všechno je mu dostatečným zdrojem.

Skrytostí a mírou ponoru nám tu připomene Zbyňka Semeráka; velkorysostí, s jakou se tak lehce všeho zbavuje, ale ještě víc Petra Válka, se kterým si dobře rozumí.

Ve všem co dělá, je sám hlavní postavou. Okolní vlivy málem už ani do sebe nevpouští, a přece je jeho niterná zpráva úplná. Zřetelně tím potvrzuje výrok Starého čínského mistra, že: „aniž vyjdeme z domu (a v jeho případě i ze sebe), můžeme spatřit svět“. Jsme částicí vesmírné prapaměti, a právě z ní bohatě čerpá. Noří se do stavu ryzího úžasu a odvěkým gestem ruky maluje a kreslí z nezbytnosti, tak jako kdysi dávno kreslil kdosi na stěnách Altamiry.

Na zavedená pravidla proto nedbá a neváže se ničím, co by ho brzdilo. Svobodně střídá techniky, stříhá, vrství a přeskupuje vlastní kresby. Dovolí jim samovolně zrát, a tvary rodí se mu ze syrové hmoty, vystupují z ní, prostupují se a mísí. Umenšený do nich vchází a utváří si tam svůj pravý domov. Je mu plně prožívanou skutečností, do které snad jenom matně vnější dění prosvítá. Přesto na ničem neulpívá a všechno ponechává volně odplynout. Jako Noe holubici, vypouští své kresby do světa a nové práce mu je každodenně nahradí. Příběh, který vyprávějí, je jeho příběhem i dálkovým rozhovorem s druhými.

Miroslav Koval

A4, koláž, tuš, akryl, 11 / 2014 (výřez)

Jaroslav Diviš hraje na vážnější notu vnímání a zkoumání světa. Je kontemplativnější. Jeho introvertní pohled je zaměřen hluboko do historie, až kamsi k dávnému šerosvitu, z něhož se pomalu vynořují obrazy vyryté na stěnách jeskyní obývaných pralidmi. Z vířivého chaosu kolážovitých obrazů vystupují neklidně rozevláté lidské figury, zachycené ostrým stříhem uprostřed nějakého podivného příběhu, někdy v souboji mezi sebou navzájem, jindy ve střetu s jakousi diluviální faunou nebo flórou, nečekaně ozvláštěnou současnými civilizačními ikonami, které se jakoby předčasně a náhle vynořují v běhu času jako nějaké varování nebo kontrast k divokosti drsné přírody. Je přemýšlivým autorem a o vlastní práci říká: „Já už jsem asi celkově odstřižen od vnějších vlivů, kdy prapodivným samospádem postupně nahmatávám prapodivná a prapůvodní schémata a musím velmi těžko hádat, co jsem našel.“ V eseji *Metamorfózy metafor spisovatele Kadlečíka* jsem našel větu, která mírně upravena výstižně postihuje dojem z jeho tvorby: „cosi nebo kdosi se v něm modlí nesouvisle archetypální slova z pravěku, kterým nerozumí.“

Pavel Konečný, k výstavě Diviš – Válka, Příkazy, 2014

A4, monotyp, kresba, akryl, 2014

A4, monotyp, kresba, akryl, 2014

A4, monotyp, kresba, akryl, 2014

A4, tuš, 11 / 2014

A4, koláž, 2014

Já v mikrosvětě

Prvotní výtvarný projev a dosažitelnost. V představě, kdy se podívám klíčovou dírkou a neuvidím dobře známou místnost, tam na druhé straně, ale neznámé horizonty dobře utajeného a přesto běžně přístupného světa. Důležité je, najít způsob, postup, jak se dostatečně zmenšit, aby mě i ty nejmenší věci kolem vysoko přerostly, a já tak z výhodného pohledu vnímal vše kolem. Jedno velké dobrodružství, bez nutnosti hrdinství, kdy není žádnou hanbou utíkat, krčit se někde ve stínu nebo jen tak křičet, z radosti nebo ze strachu. Při výpravách jsem navštívil mraveniště, kde jsem se mimo jiné stal hlavním architektem. Viděl jsem podivné tvory podobné lidem, kteří se v metamorfózách vzájemně ušlapávali v nekonečných chodbách, hnáni šedým děsem. Zakresloval jsem nekonečné množství škrábanců, vzkazů, map, abych později pochopil, že nemá smysl cokoli zaznamenávat a tak snadněji pochopit,

protože zde, dole, je vše jedna velká změna, změna pro změnu. Proto se nesnažím pochopit, proč a jak. Z objevitele, z cestovatele jsem se stal obyvatelem, kdy i moje obydlí je každý den někde jinde. Zde na papíře, v barvách, to je jen zlomek zlomků, marný střep z obří nádoby, kdy oceníme jistě její možné tvary, ale jen matně si domyslíme, co kdy tato nádoba obsahovala, čím byla vrchovatě plná. A možná v ní nikdy nic nebylo, a někdo ji jen vyrobil, aby ji hned rozbil, právě pro ty střepy, a pro hru z rozbitého, které se už nikdy nedá dohromady. Proč čekat na nehodu, když je celé věci možné pomoci jedním skokem skrze klíčovou díрку?

A teď zase trochu vážně a čitelněji. Má tvorba se předně opírá o prvotní výtvarný projev, o jistý primitivní přístup k tvorbě, kdy bez velkých řečí a poučenosti je možné tvořit, cokoli, kdykoliv. Nestavím se nijak proti zaběhnutým šablonám, diktátům, pravidlům, žádná revoluce se nekoná. Kreslit ani malovat neumím, protože jednoduše nechci, není to nutné. Celá ta věc tvorby je i bez toho dost složitá, a proč si nakládat víc, když je potřeba hromady věcí zapomenout, odnaučit se a nevymlouvat se, proč tady to jde, a tady to nejde. Zde předkládám podivný slepenec věcí, ne těch, které jsem našel, ale těch, které jsem nepoztrácel. Zajímavostí jistě bude, že všechny tyto práce mají svůj otisk ve zvukové příloze, a tak si všichni odvážní mohou k přikusování papírů dopřát i nevšední, autentický zvukový záznam mikrosvěta. Slyšet, že i pouhé tahy obyčejné tužky po papíře znějí v utajeném světě, tam dole, jako sesuv hornin. Proto, hrajme si ještě nějaký čas na obry, dokud se nad námi neobjeví gigantická podrážka.

Jaroslav Diviš, prosinec 2014